

CEM SEYMEN

ÖZGÜRLÜĞÜN
RENGİ MAVİDİR

DESTEK YAYINLARI: 1349

ARAŞTIRMA: 317

CEM SEYMEN / ÖZGÜRLÜĞÜN RENGİ MAVİDİR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Özlem Esmergül

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Kapak Fotoğrafı: Ege İşlek

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2021

1.-16. Baskı: Ocak 2021

17.-26. Baskı: Şubat 2021

27. Baskı: Mayıs 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-981-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

CEM SEYMEN

ÖZGÜRLÜĞÜN
RENGİ MAVİDİR

Gitmeyem, kaçmam, pes etmem!

*Annem Şükran Seymen'e
Hayatlarımıza temel attığın için
İkbalî değil mutlu olmayı öğütlediğin için
Dürüstlüğü kurnazlığa her daim yeğ tuttuğun için
Kaçmayı değil onurlu direnci seçtiğin için
Hiç kimsede olmayan yıldızlara kavuşturduğun için
Hayatı dolu dolu yaşadın, yaşattırdın.
Zaferdir ailene adadığın o görkemli yaşamın...*

İÇİNDEKİLER

Başlarken.....	9
Önsöz	11
Sisteme kafa tutanın kafadarı olmaz.....	13
I. Değişim, Sancılıdır	21
II. Kayısı Ağacında Gizlenen Baykuş	29
III. Hey Özgürlük!	
68 Rüzgârı Olup Estin Geçtin Hayatımızdan	49
<i>Ütopyanın siyasette açan kardeleni: Kızıl Danny</i>	51
IV. Kitapların Üzerinde Polislerin Parmak İzleri.....	57
V. Karmaşık ve Kaotik Olanın İçinde Yaratıcılık Vardır.....	68
VI. Uzun Süren Bir Eylül Meselesi	84
VII. En Güzel İstanbul	102
VIII. Hayatınızın Kalitesini Yükseltin	112
<i>Hayatınızı vasatlıktan kurtarın</i>	127
IX. Ne İsteddiğini Anlamak	135
<i>Neyi istemediğini anlamak</i>	136
X. Para İçin Değil, İdealler İçin Yaşamak.....	147

XI. Amerikan Rüyası Dedikleri	167
<i>Jack London'ın hatırlattığı sahici bir özgürlük...</i>	179
<i>Kelimeler kavramlara dönüştüğünde,</i> <i>kurtarıcımız olurlar bazen</i>	180
<i>Nobel Edebiyat Ödülü neden mi Bob Dylan'ın oldu? ...</i>	184
<i>Aklın uykusu, canavarlar yaratır...</i>	206
XII. Tabloların İçinden Bakan Gizemli Öteki Dünya	215
<i>Acının içindeki ilham...</i>	217
<i>İmkânsıza meydan okuyan bir primadonna</i>	233
XIII. Dünyayı “Gıda” Yönetecek	243
<i>Bir avuç tohum, bir ömür boyu sürecek özgürlüktür</i>	272
<i>Küresel şirketlerin en dramatik işgali</i> <i>ağız tadımızda gerçekleştirdikleri işgaldir</i>	274
<i>İlaç şirketleri tohumu toprakta ilaçlayarak zehirlerken,</i> <i>dünyada kaç kişinin öleceğini, hangi ülkeye ne kadar</i> <i>kemoterapi, ne kadar kalp, ne kadar şeker ya da</i> <i>tansiyon ilacı satacağını hesaplıyor</i>	281
XIV. Covid-19 Hakikati:	
Devletler ekonomiyi kurtarabilmek için	
halkın yanında değil şirketlerin yanında saf tuttular.....	285
XV. Sistemin Otomatik Portakalına Dönüşen İnsan Türü	291
<i>Bazen de durmak gerekir, hep koşacak değiliz ya.....</i>	296
<i>Türkiye’de Çalışanların Durumu (TÜİK).....</i>	302
<i>Köy Enstitüleri’nin kapanması tarihin</i> <i>en büyük eğitim cinayetidir</i>	310

Başlarken...

Okuyacaklarınız bir hayat hikâyesi değil. Otobiyografik roman hiç değil. Sesimi biraz yükseltmek istedim sadece çünkü satırlarımda içinden yeni insanlar çıkartmak isteyen okurun kendine ait bir şeyler bulacağına inandım. Yazmak için çok nedenim var. Özgür değiliz hiçbirimiz. İhtiyaçlarımız, ilgilerimiz, beklentilerimiz, kurduğumuz hayaller, deneyimlerimiz, dünya görüşümüz, kültürümüz, aldığımız eğitim, hiçbiri şu andaki sistemin umurunda değil. Peki, o zaman hayatın anlamı ne?

Cesaret. Direnç. Özgürlük. Yaratıcı düşünce.

Mesela şu anda, bu satırları okuduğunuz sırada dünyada eli tutan herkes bir ağaç dikse ne olur?

Dünya daha yaşanır bir gezegene dönüşür.

Kimseye suç atamam. Günlerimi kendime acıyarak geçiremem. Kimseden çekinmem. “Mış” gibi yapmam. Şikâyet etmem. Ayrıcalıklı hissetmem. Bahaneler üretmem.

Ama...

Pes etmek için yetiştiriliyoruz bu ülkede. Yaşamın akışını değiştirecek fikirlere de sahip olsak güvenecek dal bulamıyoruz. Çıkış yolları varsa da hepimiz için geçerli değil. Her sabah fikirlerle uyanan kim bilir kaç kişi günlerini bu fikirleri unutarak geçiriyor. Sistem öylesine iyi çalışan bir düzeneğe sahip ki ne yapmaya kalkışsak içses bize “Boş ver, sonra yaparsın” diyor.

Yaşadığımız şeyin adı bıkkınlık. Usandık artık hiçbir şeyin değişmemesinden. Ne istediğimizi kendimiz de bilmiyoruz. Farklı olan her çiçek acımasızca eziliyor bu coğrafyada. Direncimiz de olmadığından haksızlıkları sessizce kabul eden milyonlar olduk.

Kendimize asıl kötülüğü yine kendimiz yapıyoruz. Hataları cezalandıran bu sisteme meydan okumaktansa kendi ellerimizle yaptığımız dolabın içine saklanıyoruz. Oysa yavaş ama kararlı yürüyen mutlaka istediğine ulaşır.

Hayat hikâyemi yazacak kadar önemli biri değilim ben. Dedim ya hayat hikâyesi değil okuyacaklarınız. Türkiye'nin öyküsü... Yine de yaşama dair epeyce gözlem biriktirdim. Duvarları yıkmak isteyenler için kendi hayatımı ardına kadar açıyorum şimdi.

Bu kitabı yazmaya karar verdim çünkü ilham vermek istiyorum. Dünya değişiyor. Sonunda Z kuşağının istedikleri olacak. Demokrasi ve özgürlük çağı başlayacak. Ben kendi özgürlüğüm giden yolumu anlattım. Önemli gördüğüm ipuçlarını da satır aralarına gizledim. İlk denemem bu. Hatalarım olabilir, affedin. Bilin ki her sözcük iyi niyetle yazıldı. Başkalarını yükseltmeden rahat uyuyamam ben. Huzurum için yazdım.

Önsöz

YAZDIM ÇÜNKÜ...

Zehirli egoların ülkesinde doğduğun anda, gözünü dikenler birikir etrafında. Seni aşağı çekerler. Farklı biri olacaksan suçlarlar. Daha küçükken öğretirler çaresizliği. İdeolojilerden, dayatmalardan kurtulamazsın. Kendinden şüphe duymaya başlarsın. İlla kalabalıklarda yok olacaksın, fark ettirmeyeceksin kendini. Herkesi memnun etmek için döndürdükleri çarkın içine düştün mü yandın. Direneceksin. Yaratıcı düşünürsen ezilirsin. İnadına hayal kuracaksın. Sorguladın mı damgalandın. Meydan okuyacaksın. Korkutacaklar. Yenilmeyeceksin.

Özgürlüğünü elinden çalacaklar. İzin vermeyeceksin. Mutluluğunu kıskanacaklar, olsun. Umutlarına katık yapacaksın. Düşüneceksin. Aptal bırakan düzene haykıracaksın tüm gücünle. Eleştirdikçe yükseldiğini fark edeceksin o zaman. Gençsin ama bu gençliği hissedemiyorsun. Umutlarını çalıyorlar çaresizce seyre diyorsun. Abartılı hassasiyetlerin toplumunda var olmaya çalışırken ortalama hayatlara mahkûm bugünkü gençliğin yığın neferisin.

Birey olmak zorundasın. Kimse seni kurtarmayacak, kimse sana hayatın yalan olduğunu göstermeyecek. Uyanacaksın.

Taraf seçmeye zorlayana kükreyeceksin. Yoksa seni yok edecekler. Zor ama gözünü karartacaksın, yoksa savrulursun. Bunu istiyor düzen.

İsyan kitabı yazdım ben. Sisteme, adaletsiz düzene meydan okuyorum. Beni değersiz hissettirenlerle savaştım hep. İtiraz ettim. Kafayı kaldırdım. Yenildiler, bir adım daha attım. Yazarken şiirin şifasına sığındım, şiir ruhumuzu sarsarak yüceltiyor çünkü. Edebiyatın büyüğü dehlizlerine girdim, edebiyat zihnimizi tazeliyor. Okurken fark edeceksin. Anadolu bozkırını bolca andım, umudum perçinlendi. Umudu anlatabildim satırlarımla. Sen de dene. Bir şeyler yap. Kendin için...

Bu kitabı yazarken kafamda tek gaye vardı. İstedim ki okur yakın tarihin filtresiz gerçeklerini birinci ağızdan öğrenirken hepimizi silindir gibi ezip geçen sistemin aklı, zekâyı, yeteneği, beceriyi yok sayan vasatlığına kendi varlığıyla direnç geliştirmenin yollarını kendi içinde bulabilsin. Düzen hepimize had bildiriyor. Sesini çıkarma, konuşma, hayal kurma, farklı düşünme, düşünüyorsan da kendine sakla diyor. Buna itirazım var benim. Kimse özgürlüğün mavisini elimizden alamaz. Hiçbir güç, hiçbir kudret, hiçbir otorite insandan daha üstün değil. Yeter ki insan kendi gücünün farkına varabilsin.

Sizi özgürlüğe davet ediyorum bu kitapta. Özgürleşmeden mutlu olamayız çünkü. Ezene direnemeyiz. Kendi dünyana döneceksin arkadaş, kaybettiğin özgürlüğü bulup çıkaracaksın.

Motorları maviliklere süreceğin güne kendi emeğinle ulaşacaksın.

Sonrası umut...

Sisteme kafa tutanın kafadarı olmaz

*“Yok öyle umutları yitirip karanlıklara savrulmak.
Unutma, aynı gökyüzü altında bir direniştir yaşamak.”*

– Nâzım Hikmet

Kurduğum hayaller beni güçlendirdi. Zihin dünyamı zenginleştirdi. Hayal kurmaktan vazgeçseydim ayaklarım yere sağlam basmaz, kendi karakterimi keşfedemezdim. Anlayacağınız yaşadığım coğrafya beni büyüttü, büyötmekle de kalmadı, gerçekte yalanın arasına kalın duvarlar ördü.

Çocukluğum kimseye söylemediğim, herkesten sakladığım, o en yakın arkadaşım ile geçti bir bakıma. Şimdi sır perdesini aralayabilirim. O arkadaş, kendimmişim meğer. Baktığım, tattığım, gördüğüm, güldüğüm her şey beynimin içinde yankılanmış, üzerine kafa yorduğum birçok şey de gözlemlerle bana dönmüş. Bunu yıllar sonra fark ettim. Hayatın içine dalınca, dostlar kazanınca, hançerler yiyince, işimde, okulumda, ailemde yaşadığım her mutluluk ya da hayal kırıklığında, hep çocukluğuma geri döndüm. Oradaki emniyetli sığınağıma koştum.

Çocukluğum Kapadokya’da geçti. Hayatımın en zevkli yıllarını peribacalarının etrafında geçirdim diyebilirim. İlginç bir çocukluktan benimki:

Peribacalarının arasındaki bağlarda, eşeklerin üzerinde, kayısı ağaçlarının tepesinde, gelincik tarlalarının kucağında akıp giden o eğlenceli yıllar kimin damağında eşsiz tatlar bırakmazdı ki?

Yeryüzünün belki de en acayip şekilli bu coğrafyası, benim zaten hayaller kurmaya meyilli zihnimi iyice zenginleştirdi. Büyük bir ihtimalle en çok da bu yüzden kendimi bildim bileli hayal kuruyorum.

Hayallerim sayesinde ayaklarım yere hep sağlam bastı. O güzel çocukluğum sayesinde ruhum masumiyetini kaybetmedi. İhneti gördüm, yalanı gördüm, haksızlığı gördüm. Etkilenmedim. Fırsatlar çıktı, dev havuçlar kondu önüme. Dünyevi zaafılarımı o günlerin içime işlediği ahlak kodlarıyla yendim.

Medyada çalışmak zor iştir. Alkış alırsın, hedef olursun, üzersin, coşturursun. Yine de herkes çekilince yalnızsın. Tek başınasın. Vicdanınla yapayalnızsın. Ben sınavımı verdim. Büyük dalgaların arasından yara bere içinde ama lekesiz çıktım. Şimdi bu satırları huzur içinde yazıyorum. Düşünüyorum da iyi ki o tarlalarda koşturmuşum. İyi ki yemyeşil çayırların üzerine uzanıp masmavi gökyüzünü seyretmişim. Şimdi anlıyorum bütün bunların ne kadar değerli olduğunu.

Yaşım ilerledikçe hayatımı sadeleştirmek istiyorum. Kendime göre yaptığım mücadelenin ruhuma kattıklarını sindirebilmekten başka beklentim yok şimdi. Kendimle hesaplaşmak iyi gelecek bana. Bu dünyadaki varlığımla kopardığım kıyamet, çıkardığım çingardan sonra şu an sükût zamanı benim için. Geçmişimden çok besleniyorum ben. Şimdi geçmişin koynuna sokulmaya ihtiyacı var ruhumun. Masumiyetimin en saf haline dokunmaya ihtiyacım var biraz. Mesela komşumun tarlasından kopardığım üzeri dikenli salatalıkları yeniden iştahla indirmek istiyorum mideme. Her ilkbaharda

gelinciklerin arasında yürüyebilmek ne büyük bir zenginlikmiş meğer. Kavuşmak istiyorum o kırlara. Yalnız. Tek başıma. Sadece ben.

Bu kitabı neden yazıyorum?

Her şeyden önce kendimi sınamak istedim. Hayatımı gözü-mün önünde film şeridi gibi geçirdikten sonra sandığım kadar berrak, hayal ettiğim kadar lekesiz bir hayat yaşamış mıyım, görmek istiyorum. Anlayacağınız, biraz kendimle yüzleşebilmek için bir fırsat yaratmayı arzuladım.

Hayatımda öğrendiğim en önemli kavram sabır.

Haksızlıklara direnmek öyle çok da kolay bir iş değil. İnsan yalnızlaşır, Hades'e bağlanan karanlık bir kuyunun içinde sürekli aşağı düşüyormuş gibi hisseder, tutunacak bir şeyler arar-sın ama nafiye. Bulamazsın. Aradığın şey kendindir aslında. Bunu anlamak zaman alır bazen.

İyi ki maviyi fark etmişim, bulutlar özgür orada. Baskılara boyun eğmiyor hiçbiri... Mavinin içinde mağrur mağrur süzülürken, işte o zaman anlıyorsun bulut için özgürlüğün ne demek olduğunu. Maviyi fark etmezsen kıymetini anlayamazsın, ruhunu bulut gibi hafifletemezsin. İşin acı tarafı hiçbir zaman bulut gibi olamazsın. Bulut olmayı ıskalarsan yaşamazsın, tatsız bir ömür vaat eder bu.

Sakın es geçmeyin dediğimi gençler!

Gökyüzüne ulaşmaya gayret edin. Biraz romantik olacak ama maviyi yakalamak hayaliniz olsun. Ulaşamazsanız da önemli değil, yükselmiş olursunuz, fena mı? Özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu keşfedersiniz. Bize dayattıkları ezberlenmiş hayatlar, acımasızca planlanmış ömürler var. Bence özgür ruh, özgür düşünceyle oluşur. O özgürlüğe ulaştı mı insan, çevresindeki hışırtı duvarları da çöker. İnsan kendini keşfetmeye görsün, yeteneklerinin farkına varmaya görsün, yıkılır bütün duvarlar.

Dedim ya, direnmek için ayağa kalktığın an etrafın bir anda boşalır. Atış menziline girdiysen dostların da seyrekleşir. Sisteme kafa tutanın kafadarı olmaz. Cüzamlı gibi görürler seni. Direneceksin arkadaş, pes edip kaçmayacaksın. Yılmak kolay, korkmak kolay, yıkmak kolay, yakmak çok daha kolay... Kim gemileri yaktığında yüreği dağlanmamıştır ki!

Sarsılsan da yıkılmadan cesaretle direnecek misin sen, onu de bana? Kendinden, inandıklarından, doğru bellediklerinden taviz veremezsin. Haksızlığın karşısında diz çökemezsin, boyun eğemezsin. Mutsuz olursun bunu yaparsan. Faturasını halının altına süpürürsün ve gün gelir hesabı koyar önüne sahte kahkahalarla bezediğin o “mutlu” hayat.

Güçtür, doğru ama sert rüzgârlara karşı göğsünü dimdik açtıkça cesaretin seni hayatın merkezine taşır, içindeki kardelenler çıkar ortaya. Hissedersin kardelenlerin ruhuna kattığı o berrak güneşleri. Sarı güneşler sadece özgürleştğinde doğar insanın içine. Cesaretle ayağa kalkmadan güneşe uzanamazsın. Uzanamazsan aydınlanamazsın. Hakikati göremezsin. Patronun, ailenin, sistemin, düzenin kölesi olursun. Ben bunu reddettim.

Kardelen özel bir çiçektir, her zaman açmaz. Bekler. Doğru zamanı sabırla bekler. Yüzlerce çiçeğin arasında bir tek o, bir tek kardelen kışın ayazında açar. “Sabrın ve fedakârlığın sembolü” derler ona... Karın yağmasını sabırla bekler, aylarca... Kokuyu alır almaz taze karların altından çıkarıverir başını... Güneşin gövdesini yakacağını bilir ve bu yüzden bakmaz ona. Boynunu büker.

İçinde açan kardeleni güneşle barıştırmadan yolunu bulamazsın. Kendini keşfedemezsin. Ne istediğini anlayamazsın.

Demem o ki, bizi her zaman hep çok korkuttular, korkuyla yaşamayı öğrendik. Ses çıkarmadan yaşamayı konforlu bulduk.

Yavaş yavaş öldüren bu kabullenişe karşı çıkan satırlar okuyacaksınız bu ilk kitapta. Meydan okumadan hayatı bitirme ey okur!

Ben her zaman meydan okumayı daha çok sevdim. Başımı belaya sokmaktan hiç çekinmedim. Uçurumun kenarından yürümeyi hep sevdim ama aşağı atlamayı hiç düşünmedim. Hayatı seçtim. Mücadeleyi, hedef koymayı, yol almayı, emek harcamayı, alinteri dökmeyi sevdim. Yaşadığımı hissettim. Varlığımın başkalarına faydasına odaklandıkça yollarım açıldı. Kendimi, yapabileceklerimi, dokunacağım hayatları keşfettim.

Görünmez bir el değdi bana son zamanlarda, susmak zorunda kaldım. Konuşamıyorum. “Konuşmayacaksın!” diyenlerle mahalle kavgası yapacak halim yok... Konuşamayacaksam yazarım ben de... Sonsuza kadar susmayacağım bilin ama... Onca emeğimi çiğnetmem. Hiçbir şey olmamış gibi davranmam, hayatımı suya yazmadım ben.

Eleştirel gazetecilik yaptım. Toplum için, insan için, doğa için, hayvanlar ve âşık olduğum toprak için... Kim bana zincir vurabilir ki? Hangi güç korkutabilir? Sert rüzgârlara karşı dimdik ayakta duruyorum şimdi, göğsümü açtım fırtınalara, başım dik, alnım ak... Susuyorsam yazarım. Korkuyu değil direnmeyi seçiyorum. Kardelenden öğrendim ben bu kavgayı.

Umutunu kaybeden, gördüklerinden yılan, işini adaletsizlik bu topraklara kök saldığı için hep ötekine kaptıran, torpillerle omuzları çöken, yenilmişliği coğrafyanın hem kaderi hem kederi diye kabullenen yeni nesil çocuklara, eğer onlar bu satırları okumaya değer bulmuyorlarsa, o çocukların ana babalarına sesleniyorum. Asla enseyi karartmayacaksınız. Kötülük, zorbalık, ihanet ve zulüm vazgeçenlerin kırılan umutlarıyla beslenir. Korku anlıktır. Korkuyu yendiğin an; aklını, ruhunu, bedenini sistemin ezici çarklarından çekip çıkarırsın.

Bir kardelen gibi filizlenip ne zaman açacağını bileceksin. Sabırla işleyeceksin zihnini, ruhunu, aklını, bedenini, yeteneklerini, sahip olduğun her şeyi...

Filizlenip açacaksın sonunda, hiç şüphelen olmasın!

Bunu hiç unutma. Dedim ya, korku anlıktır. Korkuyu yen. Sınırının bir adım ötesine doğru adım at, orada kendini bulacaksın. Yenilgi duygusu yaşadığında silkelenip hemen ayağa kalkmazsan ilk sendelediğinde kalırsın yerde. Yaşama direnmek için doğarız oysa.

Bak evrene, tabiata. Her canlı ayakta kalmak için nasıl da mücadele içgüdüleriyle uyanıyor her sabaha. Niye pes edelim? Neden havlu atalım? İlk ben mi soruyorum bu soruyu sanki? Milyonlarca çaresiz kalan insandan biriyim bu soruları soran. Geçen zamanın içinde zerre kadar kıymeti yok.

Manası olan şey ne biliyor musun? Hayal edip yaptıklarımız, her şeye, herkese rağmen çığnetmediğimiz onurumuz, tutkularımız, heyecanlarımız, direnme gücümüz.

Kimse büyük bir hayale giden yolu kapatamaz. Kimse kararlı yürüyen birinin önüne engeller koyamaz, koysa bile o engel değildir, artık yürüyüş başlamıştır. Kalp ve ruh nihayet birleşmiştir. Kimse atmaya başlayan bir kalbi yerinden söküp çıkartamaz. Hiç kimse gerçeği öfkeyle, intikamla, inatla önleyemez.

Gerçeğin kendine göre büyük bir gücü vardır. Hiç ummadığın bir yerden kardelen gibi uzatıverir başını. Hayatım boyunca baskıya, haksızlığa, adaletsizliğe sessiz kalmadım. Gerçekliğin gücüne inandım.

Unutma ki hep inandığın ve çıkarabildiğin ses kadar varsındır bu hayatta.

İnandım ve her zaman ayağa kalkıp düşüncemi haykırdım. Kaybetsem de hayat beni her zaman kolladı, hayal kırıklığına uğratmadı. Elimi kalbimden hiç çekmedim çünkü.